BÝT TRANS JE SUPER A JSEM NA TO HRDÁ!

Posted on 01/03/2015 by Gabi

Ahoj, jmenuji se Gabriela R. Novotná, je mi 27 let, žiju kousek od Prahy a jsem transsexuálka. Uvědomila jsem si to o sobě 1. listopadu 2014, i když náznaky byly už dřív. Největší asi v létě 2008 a 2011. A v pubertě vlastně taky, třeba když jsem na gay rande chodila s oholenýma nohama a v dámském spodním prádle. I „gothic" jsem byla hlavně proto, že jsem mohla mít „beztrestně" namalované oči, pusu, nosit dámský kabát a kouřit cigarety s dlouhou špičkou. Často si říkám takové to „Co by, kdyby?", ale nemá to cenu. Jsem tady a teď, čas vrátit nejde.

Po zbytek života si budu pamatovat první pocit, který mě zasáhl hned potom, co jsem si přiznala pravdu. Byla to úleva. Jako by ze mě spadnul obří kámen. KONEČNĚ po všech těch letech hledání, zkoušení a marného stylizování se do něčeho VÍM, KDO A CO JSEM! Ulevilo se mi tak moc, že jsem z toho brečela další hodinu a půl. Pak se zapnul rozum a s ním otázka: „A co s tím budeš dělat?" Rozhodnout se pro změnu (teda spíš „nápravu") pohlaví trvalo asi 0,064 sekundy. Tak moc (a to si uvědomuji až zpětně) mě bolela a trápila moje mužská existence, že zahodit celý dosavadní život a začít znova nebylo děsivé, ani bolestivé. Bylo to krásné a osvobozující. Následující čtyři dny jsem byla jako na sluníčkovém tripu, který nikdy neskončí. Všechno bylo barevné a veselé, všichni byli šťastní a hodní. Teda aspoň v mojí hlavě :-D

A tak oprava mého pohlaví začala extrémně pozitivním prožitkem, který mi dal sílu na další měsíce a ke kterému se budu ve vzpomínkách ještě dlouho vracet. V dalších týdnech přišly méně veselé a psychicky hodně náročné stavy jako nenávist k vlastní podobě, znechucení ze sebe a výčitky, že jsem si to nepřiznala dřív. I ty se mi ale zvládaly celkem dobře, hlavně díky trans sekcím na Redditu, protože tam jsem viděla, že nejsem jediná, kdo má takové problémy, a začala jsem to prostě brát jako součást procesu a něco, co je třeba překonat.

Nejdřív jsem se strašně bála to o sobě někomu říct. Nedokázala jsem si představit, jak budou ostatní reagovat. V tom mi zase Reddit moc nepomohl, přece jen vidět X příspěvků za sebou na téma „Rodiče/přítelkyně/manželka/kamarádi mě odvrhli, jsem úplně sama a nevím, co dělat," to člověku na sebevědomí nepřidá.

První, komu jsem to o sobě řekla, byla moje žena Katka. Vzala to skvěle! Nejdřív jsem to ze sebe nedokázala vysypat, ale když mi konečně

vyletělo z pusy, její reakce byla „A to je všechno?“ a hned mi nabídla, že mě bude oslovovat v ženském rodě. Na to jsem fakt připravená nebyla. Sice se to mezi námi (mojí vinou) později pokazilo a Katka se odstěhovala, ale i tak jsme pořád nejlepší kamarádky :)

Pak jsem se svěřila prvnímu kamarádovi, ten na to reagoval slovy „Já jsem si myslel, že to bude něco takového,“ a jsme kamarádi i nadále. Následoval druhý kamarád, pak jeho přítelkyně, pak další kamarád, další, další a další. Všichni to vzali úplně v pohodě. Stejně dobře nebo aspoň neutrálně to vzala i Katčina rodina. Z asi 15 lidí, kterým jsem to řekla, se jen jeden zachoval negativně „jako z Redditu“. Napsal mi, že jsem hnusná a že mi rozbije hubu, až mě potká, (to později odvolal) a navzájem jsme se vymazali z přátel na Facebooku. Dodneška je to moje jediná špatná zkušenost.

Tahle neuvěřitelně pozitivní podpora okolí mi dodala obrovskou sílu jít do proměny pohlaví naplno. Pozastavila jsem podnikání, zrušila všechny ostatní aktivity a přestala jsem řešit, kolik to bude stát. Naprosto všechny síly a zdroje jsem napnula k jedinému cíli. Vypadat jako žena, cítit se jako žena, být přijímána jako žena. Prostě žít jako žena. A tak v půlce listopadu začala terapie u sexuoložky, odstranění znamének laserem, objednaní se na první laserovou epilaci a spousta dalších dobrodružství. Doma jsem se oblékala už jen jako holka, zkoušela si make-up, nosila jsem příšernou paruku z tržnice a malovala si, jak budu krásná a šťastná.

Zlom přišel 18. prosince, kdy jsem po měsíci příprav a nákupů šla poprvé ven naplno jako holka. Den samotný byl poměrně hektický. Ráno jsem jela do Olomouce nechat si zmrazit sperma (hormonální terapie způsobuje neplodnost) a večer jsem měla terapii a pak setkání Transfora. S líčením mi pomohla kamarádka Vlaďka, a když jsem se poprvé viděla v zrcadle ve „finální“ podobě, tak mi okamžitě došlo, že „to“ je ono a že už nikdy nechci vypadat jinak. Konečně jsem ze sebe samotné měla radost, víc než radost! Mozek mi z těch extra endorfinů málem vybouchnul! Večer se vydařil excelentně, paní terapeutce jsem se líbila, flirtoval se mnou starší pán ve výtahu a holky na setkání Transfora byly moc fajn.

No a od té doby si žiju svým ženským životem a jsem šťastná. Jako muž jsem venku byla naposledy 8. ledna 2015, a to na jednání s rozvodovou právničkou. Prožila jsem krátký, ale intenzivní trans lesbický románek s jinou slečnou, která je jako já. Bohužel to nevyšlo, ale aspoň mám hezké vzpomínky :-) Změnila jsem sexuologa, abych dostala rychleji hormony, a od 20. ledna mám zablokovaný testosteron a od 14. února sjíždím estrogen :-D

Na konci února jsem na Facebooku zveřejnila, že jsem žena a že tak hodlám žít. Reakce byly buď žádné, nebo pozitivní a dneska ráno jsem vymazala svůj starý (mužský) facebookový profil. Poslední velká věc, která mě čeká, je udobřit se s mámou. Posledních pět let jsme se neviděly, myslím, že ani netuší, že jsem se oženila, natož, že jsem trans. To bude poslední velká výzva, ale věřím, že to zvládnu stejně jako všechno předtím.

Jsem hrdá! Jsem hrdá na sebe, že jsem toho zvládla tolik v tak krátkém čase a že konečně žiju život, jaký žít chci. Jsem hrdá na Katku a její rodinu, na své přátele i bývalé spolužáky. Všichni jste byli a jste skvělí! Bez vás bych nedokázala nic a litovala bych se někde zalezlá v koutku jako troska. Jsem hrdá i na cizí lidi, které jsem zatím na své cestě potkala a kteří ke mně přistupovali s respektem a pochopením. Dokázali jste, že když dostanete šanci, tak umíte být tolerantní a otevření.

A za to vám všem moc děkuju,

Gabi

SEX, HORMONY A ROCK 'N' ROLL

Posted on 03/03/2015 by Gabi

Začíná mi šestý týden hormonální terapie a to je podle mě vhodný čas k malému ohlédnutí zpět. Na silvestra 2014 mě natolik uspokojoval můj nový vzhled, že pro mě hormonální terapie byla něco vzdáleného, co začne někdy za půl roku, a nijak mi to nevadilo. Ale jako už po miliónté v mém životě se všechno mělo v následujících 48 hodinách změnit.

Víceméně z nudy a pod vlivem Redditu jsem si udělala profil na jedné zahraniční seznamce. K mému překvapení tam bylo přes 1 500 lidí z Česka a mezi nimi i Julie. Julie je podobně stará jako já, máme podobné zájmy, je moc hezká a taky trans. Na Nový rok jsme si začaly psát a hned na druhý den jsme si domluvily rande. Rozplizlý popis našeho romantického setkání si odpustím a dostanu se k tomu podstatnému.

Nejen sex, ale i předehra samotná byla naprosto úžasná, teda hlavně pro Julii. Všechno prožívala neuvěřitelně hluboce a intenzivně, každý dotek v ní vyvolával bouři vjemů a emocí. To mě fascinovalo, šokovalo a zároveň to ve mně vzbuzovalo závist. Julie mě totiž svým hyper ženským chováním nevědomky (možná i trochu vědomky) natlačila do mužské role, což bylo ještě umocněno tím, že jsem o 10 cm vyšší a o 15 kilo těžší než ona, a to se mi samozřejmě nelíbilo. Popravdě mě to pak doma hodilo do silné deprese. Připadala jsem si ošklivá, smradlavá chlapským potem, v posteli jako „dřevo" a celkově úplně k ničemu. Už si nepamatuju, jestli mi to řekla Julie sama, nebo jsem si to nějak odvodila, ale dozvěděla jsem se, že za její intenzivní prožívání mohou hormony.

Závist prožívám trochu jinak než většina lidí. Neřeknu si „to je zmrd, protože má to a to a já ne" a nepromítám na dotyčného svoje negativní emoce. Místo toho se soustředím na to, co závidím a jak to můžu mít. Závist mi dodává pozitivní energii k získání toho, čeho bych jinak dosáhla jen těžko. A hormony jsem Julii záviděla jako nikdy nic nikomu před tím. Spalovalo mě to zevnitř a nedokázala jsem myslet na nic jiného. Od jedné slečny ze setkání Transfora jsem věděla, že moje tehdejší sexuoložka je ohledně hormonální léčby dost konzervativní a píše jen minimální dávky „na jistotu". Inu, šla jsem hledat jiného lékaře. Paní doktorka Fifková má skvělou pověst, ale na první termín bych čekala doteď (doslova). Pan doktor Procházka mi zase akčně týden nezvedal telefon. Tak jsem to po týdnu s českým zdravotnictvím vzdala a rozhodla se pro DIY HRT neboli samoléčbu.

Ta probíhá tak, že si všechny aspekty léčby řídím sama. Má to jednu výhodu, kterou je absolutní kontrola, a tři nevýhody: Všechno si platím sama, musím přesně vědět, co dělám, a doktoři mi budou dělat problémy při schvalování operativní změny pohlaví. Další nevýhoda je, že léky nutné k terapii jsou u nás jen na předpis a nedají se k nám ze zahraničí doručit, celníci je zabaví. Tak jsem vymyslela „James Bond style" plán, ve kterém jsem si měla nechat hormony doručit do Polska (mají jiné zákony a v pohodě to tam projde) do pronajatého P.O. boxu, s tím, že jednou za tři měsíce si tam budu muset zajet. Samozřejmě jsem si prostudovala Endokrinologický manuál pro hormonální terapii transsexuálních pacientů a spoustu vláken na Redditu, která se tímhle tématem zabývají. Laboratorní testy se dají v Česku udělat de facto na počkání a za rozumný peníz.

Opět ale zasáhla náhoda. Jedna česká slečna se na Redditu svěřila, že jí její nový sexuolog napsal na první návštěvě Androcur (anti-androgen neboli blokátor testosteronu) a uvedla tam i jeho jméno. To si nechám pro sebe, nechci, aby byl pan doktor zavalen tucty hormonůchtivých transsexuálů :-D Hned v pondělí ráno jsem volala k němu do ordinace a sestřička mě objednala na další úterý. Mezitím jsem měla několik dalších schůzek s Julii, které pokaždé skončily sexem, a antagonismus vyplývající z toho, že jsme obě chtěly „hrát holku", se víc a víc prohluboval. Aspoň z mojí strany určitě. Julie na to při jedné ze schůzek zavedla řeč a otevřeně jsme si o tom promluvily, ale pak to pro mě paradoxně bylo ještě horší. Pár dní na to jsme se z jiných důvodů pohádaly na obědě (na restauraci Čestr budu mít ještě dlouho negativní asociaci). Druhý den jsme se udobřily, ale cítila jsem, že už to nebude ono. To bylo v pondělí, den před prvním termínem k novému sexuologovi. Naposledy jsme se viděly v úterý ráno, a pak už nic. A tak odjezdem do ordinace skončil můj první trans lesbický románek.

Pan doktor samozřejmě není z Prahy, to by bylo moc jednoduché. Čekala mě několikahodinová jízda vlakem a pak ještě 20 minut MHD. Do nemocnice a potažmo ordinace jsem nakonec dorazila bez větších potíží. Pan doktor mě sice nechal čekat, ale zato pak šel rovnou k věci. Vzhledem k tomu, že jsem v té době už dva týdny chodila naplno jako holka a přirozeně jsem o sobě mluvila v ženském rodě, velice rychle pochopil, že jsem fakt trans, a nijak to nezpochybňoval. Zajímavý zlom přišel ve chvíli, kdy se mě zeptal, čím se živím. Odpověď „obchodováním na burze" v něm zvedla velkou vlnu zájmu a dalších 15 minut jsme se nebavili o ničem jiném. Pak jsme asi 5 minut řešili případné vedlejší účinky hormonální terapie a možná rizika. Tady taky velice rychle pochopil, že jsem víc než dobře informovaná, a jen suše prohlásil „Tak já vám ten androcur napíšu". A pak to fakt napsal. A dal mi ten recept do ruky. A já jsem tam stála a civěla na ten kus papíru, jako kdyby tam byl napsaný smysl života. Stálo tam „Androcur 2× 50 mg".

Druhý den ráno jsem autem letěla stodvacítkou po okresce Mělník--Praha, abych stihla soukromou laboratoř, protože jsme se s panem doktorem domluvili, že estrogen mi napíše, až uvidí výsledky mých jaterních testů. A zdržovat se s nějakou endokrinologií fakt není můj styl. Odběr krve jsem stihla, zaplatila necelých tisíc korun a odpoledne jsem už měla výsledky v mailu. Papírové výsledky s razítkem a podpisem laboranta dorazily poštou asi za týden. Všechny testy dopadly výborně, ukázalo se, že navzdory ne moc zdravému životnímu stylu jsem nadprůměrně zdravá a nic mi nebrání podstoupit hormonální léčbu.

A tak jsem začala papat androcur. První změna přišla asi za dva dny. Úplná ztráta erektivní funkce, libida a chuti na sex. Ale úplně, jako když se cvakne vypínačem. Přestala jsem řvát jako debil kvůli blbostem a celkově jsem se dost uklidnila. Kvůli braní léků 2× denně jsem musela začít pravidelně jíst. Jednou nebo dvakrát jsem se před androcurem nenajedla a „odměnou" mi byla palčivá, asi hodinu trvající bolest v oblasti jater. Po dvou týdnech jsem začala být dojímavě a nostalgicky ubulená při skoro každé příležitosti. Naštěstí to asi za týden zase přešlo. Jiných změn jsem si nevšimla nebo si je zrovna nevybavuju.

Po třech týdnech — tentokrát v pátek — jsem vyrazila na další sezení s panem doktorem. Plán byl jasný. Získat estrogen! Krevní testy byly sice ok, ale kozačky, krátká sukně, halenka s výstřihem a pornstar make-up byly pro můj úspěch neméně nezbytné :-D

Tentokrát mě doktor nechal čekat skoro půl hodiny, což mě lehce rozladilo, ale nedala jsem na sobě nic znát. Pozdravil, pochválil outfit, zběžně se mnou probral výsledky testů, zeptal se, co je nového, a pak nastalo trapné ticho. Řekla jsem si „teď nebo nikdy" a s chvěním v hlase jsem ze sebe vysypala: „A myslíte, že bychom mohli začít s estradiolem?" Pan doktor skoro nehnul brvou, jen se na mě podíval a řekl: „Myslíte estrofem? Jo, proč ne. Testy máte v pořádku. Napíšeme recept."

Jen tak tak jsem zadržela výbuchy a ohňostroje nadšení v mém mozku a v klidu jsem s ním dořešila dávky a na jak dlouho mi má napsat léky.

První tabletku jsem si dala druhý den ráno pěkně pod jazyk a jízda mohla začít. Lehké změny psychiky a vnímání jsem postřehla už druhý den. Asi po týdnu se mi začala zjemňovat a lehce světlat kůže a začaly se objevovat první náznaky nano prsou. Za 10 dní od začátku užívání estrogenu

jsem zažila prudký návrat libida spojený s několikadenním záchvatem ultra pubertálního chování. Naprosto zásadním způsobem se změnilo moje vnímání sebe samé a vztahů s jinými lidmi. Najednou pro mě ostatní začali být mnohem důležitější. A taky jsem začala chtít, aby mě měl někdo rád, objímal mě, mazlil se se mnou, a začala jsem zase bulet při každé příležitosti :-D

Dneska je 17. den na estrogenu. Z nano prsou už jsou pouhým okem viditelná a dotekem zjistitelná mikro prsa. Daří se mi tolik nebrečet, abych si nerozmazávala make-up a v obličeji si přijdu taková lehce „jiná". Za tři týdny mě čeká další sezení s panem doktorem a v závislosti na výsledcích krevních testů bych ráda navrhla zvýšení dávky na 3 × 2 mg estrofemu denně. Tak mi držte palce, ať to vyjde.

Snad jsem vás dlouhým čtením neunudila, ale limit 1 500 slov jsem nepřekročila :-D

Mějte se,

Gabi

DOPIS NA ROZLOUČENOU

Posted on 21/10/2015 by Gabi

Ahoj všem, kteří budou tenhle dopis číst.

Pokud se vám dostal do rukou, znamená to, že jsem mrtvá. Vím, že vás to všechny moc štve a trápí a ptáte se sami sebe, jestli jste mi třeba nemohli nějak pomoct. Ne, nemohli. Nikdo mi nemohl pomoct od bolesti, která mě provázela každý den od rána do večera. A někdy i ve spánku. A co že mě to vlastně bolelo? Já sama. Moje vlastní existence. Moje vlastní ošklivé, testosteronem zmutované, bachraté a neforemné tělo, i moje hormony, depresemi a úzkostmi pokřivená mysl. Jak už jsem dřív napsala na svém blogu, je těžké vysvětlit, jak může někoho bolet „být". Pokusím se to trochu přiblížit. Každý pohled do zrcadla, odrazu ve výloze nebo na vlastní ruce či nahé tělo ve mně vyvolává tak těžké znechucení, že se sama sobě divím, že z toho každý den nezvracím a že po mě lidi na ulici neházejí plesnivá rajčata a nechystají hranice pro mé upálení. Hormony nefungují. Aspoň ne tak, jak bych chtěla. Jediná pozitivní věc je, že mi rostou prsa. Jinak mi přijde, že ze mě dělají ještě většího mutanta, než jsem byla na začátku. Být transsexuál je hnusný a prostě to bolí a bolet bude. Teď už ne…

Další věc je, že musím chodit do té hnusné, špinavé, maskulinní práce montovat požární ucpávky. Každý den v práci zestárnu tak o týden. Moje už tak těžce zkoušené tělo dostává vší tou fyzickou námahou, špínou, prachem a potem takové pecky, že už pomalu vypovídá službu. Kotník se horší, nemůžu už ani pořádně chodit. Zuby mě bolí, protože nemám čas jíst nic jiného, než kaloriemi nabité sladkosti a energy drinky. Kůži mám samou modřinu, škrábanec nebo vyrážku a ruce jak stoletá stařena. Vlasy mám zničené a obličej jak struhadlo. Ale to není to nejhorší. Nejhorší je, že mě to strhává zpátky. Práce mě nutí chovat se jako „chlap". Mluvím sprostě, chodím, jak kdybych měla v podpaží ježky, a musím nosit ty špinavé posrané montérky. Ta práce ničí moje tělo a moji duši. Připadám si, že se prodávám jako šlapka. Že zrazuji všechno, v co věřím a co jsem. Mnohem raději bych byla opravdová šlapka, prostitutka. To by mě opravdu bavilo a naplňovalo, jakkoli bizarně to zní. Potíž je, že mě nikdo nechce. Nikdo nechce „holku s pérem", která ho nepoužívá, protože se jí to hnusí. Nedokážu být „shemale", minulý týden jsem to zkusila a bylo to hrozné. O fous horší než práce, bohužel…

Pak jsou tady dluhy. Nebudu zabíhat do detailů, ale vedle hypotéky dlužím asi milion korun a musím splácet přes 35 tisíc měsíčně. Vlastně

musela, už jsem mrtvá, takže pohoda. Dneska ráno mi přišel platební výměr z OSSZ, mám zaplatit dalších 100 tisíc. To už prostě není v mých silách, vydělat takové peníze a pak je jen tak poslat někam do černé díry. Lituju, že jsem si kdy udělala živnosťák. Měla jsem zůstat na pokladně v Kauflandu a nikdy bych se do těchhle dluhů a sraček nedostala. Smůla...

To všechno by se dalo nějak zvládnout. S pomocí přátel a horou úsilí. Ale já už nechci. Nemám důvod, nemám žádnou životní perspektivu. Dokončím změnu pohlaví a? Budu dalších 10 let splácet dluhy? Bude mi ze sebe pořád špatně a budu uvězněná v práci, kterou nenávidím? Burzu jsem nezvládla, být rubberdoll jsem nezvládla. Můžu si tak maximálně večer sednout doma a vyhulit se. Fakt úžasná budoucnost...Hlavně, budu sama. Nemám nikoho, pro koho bych to dělala. Nemám pro koho žít. Sama sobě za to nestojím. Když jsem byla v manželství, tak jsme taky měly krize, a možná i horší než teď. Rozdíl byl v tom, že když jsem přišla domů, nečekal na mě prázdný a opuštěný dům. Měla jsem si s kým popovídat, komu se svěřit a měl mě kdo obejmout. To mi dávalo sílu vymáčknout ze sebe to extra navíc a zvládnout všechny problémy, které přišly.

16. listopadu 2014, týden po tom, co jsem Katku v záchvatu vzteku vyhodila z našeho domu, jsem přestala vést účetnictví a de facto jsem rezignovala na veškeré řízení financí a plánování dopředu. Už nebyl důvod. Už nebylo pro koho to všechno zvládat. Tehdy mi nedošlo, o co přicházím. A dneska už je pozdě...

Konec fňukání. Doufám, že na mě budete vzpomínat v dobrém jako střelenou, bizarní a úchyláckou holku s velkým srdcem. Mám vás všechny ráda. Budete mi chybět.

Sbohem.

AHOJ MAMI

Jen ti chci říct, proč s tebou už do konce života nepromluvím, nechci tě už nikdy vidět a požádala jsem soud, abych tě mohla vydědit a nechat si tě vymazat z rodného listu.

Není to proto, že jsi mě už pomalu od mimina používala jako zbraň proti vlastnímu otci ve vašich manželských půtkách a zničila jsi můj vztah k němu, není to proto, že jsi mi za těch mrzkých pár šupů nekoupila v první třídě vložky do bot a já mám teď ploché nohy. Není to proto, že jsi mě nevzala k zubaři, když jsem potřebovala, a teď mi půlka zubů chybí, ani proto, že jsi mi nedovolila chodit zadarmo do kroužků a na jazyky, na které jsem tak moc chtěla.

Není to proto, že sis v mých 13 letech místo táty přivedla domů chlapa, se kterýms mě pak pět let psychicky týrala, ničila moje sebevědomí, a který mi nejednou vyhrožoval, že mě zabije nebo zmrzačí. Není to proto, že jsi kryla dalšího svého milence, který mě okradl, a začalas s ním na své 45. narozeniny brát pervitin. Není to proto, žes mě nikdy neobjala, nepohladila mě, anis mi neprojevila žádné jiné city a chovala ses ke mně spíš jako vychovatelka nebo pěstoun než jako vlastní matka.

Je to kvůli tomuhle rozhovoru…:

Havířov, jaro 1993

Nudila jsem u sebe v pokojíčku, tak jsem si šla hrát za mámou do obýváku, ale ani tam nějak nebylo moc co dělat. Všechny knížky z knihovny už jsem měla přečtené, a tak má pozornost padla na štos dámských časopisů v televizním stolku. Pár jsem si jich vytáhla a začala jsem si je prohlížet. Nejvíc mě zaujal ten o vyšívání a při jeho čtení jsem si začala nahlas sama pro sebe povídat, jak je to všechno krásné, co si všechno nevyšiju a tak. Vtom na mě promluvila máma:

Máma: „To ale nemůžeš."

Já: „Proč ne?"

Máma: „Protože kluci nevyšívají, to můžou jen holky."

Já: „Ale já chci taky."

Máma: „Ne. Pak půjdeš s tátou do dílny, tam si můžeš hrát."

Já: „Nechci do dílny! Chci si číst a naučit se vyšívat!"

Máma: „Kluci prostě nevyšívají! A do dílny půjdeš, táta to chce."

Já: „Ale já nechci! Nechci do dílny, nechci s tátou chodit do hospody, ani jezdit na vandry! Nechci tyhle věci dělat."

Máma: „Nebuď drzý, nebo dostaneš na prdel. Jsi kluk, tak prostě vyšívat nebudeš!“

Já: „Nechci být kluk. Nelíbí se mi to. Je to na prd.“

Máma: „Máš pindíka, tak jsi kluk. S tím nejde nic dělat.“

Já: „Nechci ho! Uříznu si ho a bude! Být kluk je hnusný. Chci být jako teta Iva, chci být holka!“

Máma: „Ale to pak bude táta moc smutný. Moc si přál, abychom měli syna. Kluka jako ty.“

Já: „Vážně? A moc by se táta zlobil?“

Máma: „Nezlobil, ale byl by moc moc smutný. A to přece nechceš?“

Já: „Ne, to ne…“

Máma: „Tak hezky ukliď ty časopisy a buď hodný kluk.“

Já: „Ano, mami…“

Jediná věc, jediné rozhodnutí a všechno mohlo být jinak. Všechno to ostatní bych ti odpustila, a mnohem víc, jen kdybys mi tehdy pomohla. Věděla jsi přesně, o co jde, protože tátova sestra Iva byla transsexuální a zrovna procházela proměnou. Ty i táta jste měli všechny informace z první ruky. Pamatuju si to, protože jste o tom nejednou mluvili.

Proto asi taky musela zmizet, že? Proto k nám přestala chodit na návštěvy. Proto se o ní pak začalo doma mluvit jako šlapce, buzerantovi a feťákovi, co krade. Tehdy mi to nedocházelo, ale teď už to ze svého dospělého úhlu pohledu chápu. Prostě se ti do toho nechtělo. Ta ostuda, drby, lítání po doktorech a zařizování ti za moje zdraví a budoucnost nestály. Kolegyně uklízečky by tě pomluvily a co potom, že jo?

Jediné dítě ti zbylo, ty ostatní jsi schválně potratila. A i o to poslední jsi už přišla. Vyměnilas lásku a zdraví svého jediného dítěte za vlastní pohodlí. Byla to tvá volba a já ji respektuji. Zanechávám tě na pospas osudu, vlastní závislosti, dluhům a životu bez domova. Můžeš si za to sama, Jarmilo.

Sbohem…

SEX, MASKA, PLÁŠTĚNKA

„Kde se vzaly atomy, ze kterých je poskládané moje tělo? Myslíme, a tedy jsme, nebo musíme nejdřív být, abychom mohli myslet? Jak to, že je rychlost světla vždy konstantní? A proč těžká voda moderuje jaderné štěpení lépe než ta obyčejná? " Docela těžké otázky, nemyslíte? Moji rodiče si to asi mysleli taky, když jsem se na takové věci začala ve čtyřech letech ptát. A nejspíš do toho proklínali mého dědečka, toho času vysokoškolského profesora v důchodu, že mi naplnil hlavu takovými „nesmysly".

Ale nebyla to jeho chyba. Narodila jsem se tak. On jen mé schopnosti rozpoznal jako první a pomohl mi je rozvíjet. Je to tak. Byla jsem takzvané „zázračné dítě", člověk s inteligencí v pásmu extrémního nadprůměru. Možná to zní jako super výhra a jízdenka do úspěšného života, ale mně na tom nic „zázračného" nepřišlo už tehdy a tím méně dnes. Být super chytrá má totiž i své stinné stránky, a není jich málo. První z nich je, že to de facto nejde vypnout. Ten mozek je tak výkonný, že se prostě do toho myšlení sám nutil. Neustále. Nedokázala jsem vypnout tak jako „normální" lidi, kteří si prostě sednou k televizi, poslouchají hudbu, hrají na počítači nebo třeba sportují. To u mě vůbec nefungovalo.

Druhé negativum bylo, že jsem své rodiče rozumově převyšovala snad už od začátku. Ostatně to taky s prominutím nebyli žádní „lumeni", vyučený zámečník a uklízečka se základkou. Hloupí nebyli, to zas ne. Ale bohužel ta myšlenková propast mezi námi byla tak obrovská, že jsme se časem úplně odcizili a oni ke mně měli spíš pěstounský než rodičovský vztah. Navíc se v průběhu mého dětství začalo jejich manželství rozpadat a v rámci tohoto procesu přede mnou rozehráli své malé sobecké drama plné podlostí, intrik a používání mojí maličkosti jako zbraně proti tomu druhému. No a to náš vzájemný vztah pohřbilo úplně.

Třetí negativum bylo ze všech nejhorší. Absolutně jsem nezapadala do žádného kolektivu. Moji vrstevníci byli vůči mně naprosto mimo. Oni se teprve učili číst, psát a počítat a já jsem v té době vypočítala, kolik energie Slunce uvolní od roku 2000 až do své konečné přeměny v bílého trpaslíka o několik miliard let později. Pamatuji si naprosto přesně, jak jsem vykládala spolužákovi děj sci-fi filmu, který jsem viděla den předtím (myslím, že to byl Návrat do budoucnosti) a když jsem byla v půlce souvětí, tak jsem na něm viděla, jak vůbec nepobírá ani tu jednu větu, kterou zrovna říkám. Moje tehdejší slovní zásoba a stylistika byly prostě úplně mimo jeho možnosti chápání. To

bylo samozřejmě frustrující pro obě strany. On si oproti mně musel zákonitě připadat jako „blbeček“, i když samozřejmě nebyl, a já jsem byla naštvaná a osamělá, protože mi nikdo nerozuměl. Vrstevníků jsem se kvůli tomu začala stranit, a pokud to šlo, dávala jsem přednost společnosti dospělých. Ti mě ale zase (přirozeně) brali jako dítě, takže jsem vlastně nepatřila nikam. Fyzická a verbální šikana mojí osoby v kolektivu vrstevníků pak byla samozřejmým vedlejším produktem, neb kdo se vymyká, musí být potrestán, že ano...

Zlom nastal v polovině první třídy, kdy nás paní učitelka vzala do knihovny. Ostatní děti to tam moc nebavilo a buď si hrály nebo zlobily, ale já jsem tam byla jako ve snu. Ještě ten den jsem si od rodičů nechala podepsat přihlášku a odpoledne už jsem měla svou první průkazku do knihovny. Od toho dne jsem tam až do svých dvanácti let strávila skoro každé všední odpoledne. Přečetla jsem za tu dobu 1084 knih, z toho drtivou většinu odborných. Vím to přesně, protože jsem si před přijímačkami na osmileté gymnázium nechala vytisknout výpis z evidence výpůjček a jen tak mimochodem jsem ho přiložila do obálky s přihláškou ;)

Od té doby jsem v životě nedělala skoro nic jiného, než že jsem absorbovala, třídila a zpracovávala informace, mezi kterými jsem hledala vazby a souvislosti, z nichž jsem posléze vytvářela celé syntetické systémy poznání. Nežila jsem jako člověk, ale jako neustále se učící superpočítač nebo přesněji neuronová síť. Chybělo málo a dopadla bych nejspíš stejně jako jiné, podobně „zázračné“ dítě jménem Brandenn E. Bremmer. Ve třech letech se sám naučil číst, psát a hrát na klavír, v sedmi dokončil základku, v desíti střední školu, pak se dostal jako nejmladší v historii na univerzitu a ve čtrnácti si z toho všeho prostřelil hlavu...

Naštěstí jsem celkem záhy objevila tři způsoby, které moje myšlení dokázaly aspoň částečně vypnout, a já tak mohla konečně nerušeně prožívat přítomnost. Konečně už tedy žádné „Myslím, tedy jsem“, nýbrž „Vnímám, protože jsem“.

První z nich byl oheň a výbušniny. Obojí jsem jako dítě milovala. Aspoň jednou týdně jsem něco zapálila nebo vyhodila do vzduchu černým prachem vykuchaným z petard. Fascinovalo mě pozorovat hořící věci i sledovat oheň samotný. Jak se hýbe, mění, jak žije a stravuje všechno, čeho se dotkne. S výbuchy to bylo podobné, ale silnější. S otevřenou pusou jsem fascinovaně sledovala, jak jsou hračky a předměty denní potřeby trhány na kusy a za ohlušující rány se rozlétají do okolí. A když mě zasáhla tlaková vlna, prožívala jsem pravou a nefalšovanou extázi. Tetralogie „Chemie a technologie výbušnin“ od Tadeusze Urbanského se stala doslova mojí Biblí. Ještě dnes dokážu z hlavy citovat některé pasáže.

Později jsem zvládala i výrobu vlastních elektrických palníků a rozbušek. Několikrát jsem dokonce vyrobila a úspěšně vyzkoušela skutečnou elektrickým roznětem odpalovanou bombu z DAP trhaviny i několik zápalných bomb s napalmem.

(Musím dodat, že jsem nikdy nic skutečně nezničila a nikomu včetně sebe jsem nikdy neublížila. Všechno jsem dělala v kráteru z hlušiny, který zbyl po jednom z bývalých dolů kousek od Orlové. Ve 13 letech mě tato záliba tak nějak sama od sebe přešla a od té doby mi pyromanie ani výbušniny už nic neříkají. V dospělosti jsem to párkrát ze zvědavosti zkusila, ale slovy prvoplánového poetika: Plamen vášně pro oheň planoucí v mém nitru již navždy vyhasl.)

Dodatek: Tento text jsem měla rozepsaný nějakou chvíli a během té doby jsem si uvědomila, že má vášeň pro oheň a výbušniny nevyhasla, ale proměnila se v celoživotní fascinaci jadernými zbraněmi a jaderným inženýrstvím obecně. Mou hlavní motivací totiž nebyla destrukce jako taková, ale pocit moci a kontroly nad silami, které mě mnohonásobně přesahují. A v tomto ohledu se máloco vyrovná řízení atomového reaktoru o tepelném výkonu přes 3000 megawattů nebo sledování zkoušky vodíkové bomby ;)

Druhým způsobem byla masturbace. K ní jsem se dostala tak, že mi rodiče ve snaze udělat ze mě „normálnějšího“ člověka pořídili do pokojíčku barevnou televizi a video. Ano, čtete správně. V roce 1994 jsem měla v dětském pokoji barevnou televizi a video. Další bednu měli rodiče v ložnici a ještě jedna byla spolu s videorekordérem a satelitním přijímačem v obýváku. Dovolit jsme si to mohli proto, že jak už jsem psala, moji rodiče nebyli hloupí, a kombinace videopřehrávač + videorekordér + kamarád pracující ve videopůjčovně rovnala se v půlce 90. let celkem slušný profit ;)

Ale zpátky k tématu. Začala jsem masturbovat někdy v šesti letech poté, co mě k tomu inspiroval noční erotický film na Nově. Na to mě rodiče samozřejmě koukat nenechali, ale jelikož to běželo později, než chodili spát, neměli o tom tušení. Nedělala jsem si to tehdy klasicky rukou, ale dráždila jsem si genitálie silným proudem vody ze sprchy. Dělala jsem si to každý večer při koupání, vždycky tak 15 minut. 15 minut přítomnosti. 15 minut extáze. Fyzická rozkoš se pro mě brzy stala onou dlouho hledanou protiváhou k síle vlastního myšlení a propadala jsem jí víc a víc. Postupně jsem začala experimentovat. Střídala jsem polohy (na zádech s nohama do praku, vkleče, na boku i hlavou dolů), horkou vodu s ledovou, silný proud se slabým. Někdy jsem dokonce odšroubovala hlavici od sprchy a dělala si to proudem přímo

z hadice, protože ten byl nejsilnější. Zkoumala a objevovala jsem naprosto netušené dimenze vzrušení a rozkoše a pomalu mi začalo docházet, čeho všeho je moje tělo schopné.

O rok a půl později, opět inspirovaná erotikou z Novy a jistou kazetou nalezenou v ložnici rodičů, jsem v létě 1995 poprvé měla sex. Informace z filmů byly poněkud, no, ehm, povrchní, a k jiným jsem se v té době bohužel nedostala, takže moje perspektiva byla tehdy hodně omezená. Například jsem si myslela, že jsou jen 4 sexuální praktiky: anál, orál, klasika a piss. Klasika byla tehdy mimo hru a rozjet piss při prvním sexu mi taky nepřišlo zrovna dvakrát moudré, hlavně s ohledem na mého stejně starého, a tedy nejspíš zcela nevědoucího sexuálního partnera.

Navzdory tomu, co jsem psala výše, se mi přece jen podařilo najít si na konci první třídy ve škole pár kamarádů. Samozřejmě z řad těch chytřejších. Jeden z nich se mi obzvlášť líbil, a když jsme si jednoho dne hráli sami dva v lese „za Aralkou", tak jsem se osmělila a natvrdo jsem ze sebe vysypala: „Hele, nezkusíme sex?"

„Co?" ptá se automaticky, ale ve tváři mu vidím, že mezitím už pochopil.

„Nezkusíme sex?" říkám znovu a koukám se mu přímo do očí.

„Tak jo." vyráží mi dech svou bezbarvou odpovědí.

Po vzoru filmových slečen jsem si klekla, stáhla mu tepláky do kolen a vytáhla ze slipů... miniaturu. Přiznám se, že tohle jsem při vší své genialitě opravdu nedomyslela a byla jsem z toho porna tak zblblá, že jsem si v tu chvíli fakt myslela, že na mě vypadne kláda, co mi zlomí klíční kost.

Tak nějak jsem to tedy rozjela. Radši ani nebudu psát jaké to bylo, ale jestli si to chcete zkusit sami, použijte první dva články malíčku na ruce ;)

Za chvíli naštěstí sám pochopil, že tudy cesta nepovede a schoval si ho zase zpátky. Vzápětí ale udělal něco naprosto nečekaného. Pomalu jsem se zvedala z kleku, ale on mě zatlačil zpátky. Položil mi jednu ruku na čelo, lehce mi zaklonil hlavu a začal mi pomalu jezdit v puse prstem. Nebudu lhát, úplně jsem se z toho roztekla a během chvíle jsem rozehrála všechny triky nakoukané z porna. Cucala jsem, sála a žužlala jsem jeho prst jazykem, nebála jsem se ani zapojit zuby. Ale hlavně jsem si dala úplně mimovolně ruce za záda a přirážela jsem pusou proti jeho teď už dvěma prstům. Za chvíli přidal i třetí, chytil mě za zátylek a vydal se na průzkum mého hrdla připravujíc mě tak o jeho panenství. Zároveň se mi dostalo rychlého poučení o tom, že dávicí reflex je svině a bez tréninku do deepthroatu nelez. Nepoblila jsem se úplně, ale dost mě z toho natáhlo, a tak jsme toho radši nechali.

Naše činnost však měla za následek slibně se dmoucí bouli v jeho rozkroku. Párkrát jsem po ní lehce přejela rukou a on mi řekl, ať se lehce překloním a opřu o strom.

Stáhl mi kraťasy i spodní prádlo najednou, chvěla jsem se přitom očekáváním. Chvíli bylo ticho a pak mi ho tam prostě zezadu vrazil. Na sucho, bez přípravy, bez ničeho a pěkně až na doraz. Zakřičela jsem, jak mým tělem projela šílená bolest a hned jsem ucukla dopředu, abych ho ze sebe dostala co nejdřív ven. Pak mi vytryskly slzy a jen jsem zdrceně seděla na zemi a plakala. On se mi samozřejmě strašně omlouval, že nechtěl, že myslel, že se to tak dělá, prý to tak viděl v pornu, které našel schované v tátově skříni. „Aha, tak odtud znáš všechny ty triky," pomyslela jsem si a začala jsem se pomalu vzpamatovávat. Zadek mě sice pálil extra hodně, ale krev mi netekla. Po chvíli jsem vstala a mlčky jsme vyrazili každý ke svému domovu. Přece jen už se stmívalo a rodiče by mohli mít strach, aby nás třeba nezneužil nějaký úchyl nebo tak něco...

První sex byl tedy celkem nic moc a rozhodně mě nijak extra nepřesvědčil o tom, že bych v tom měla jakkoliv pokračovat. Došlo ale k nečekanému vedlejšímu efektu, i přes velmi negativní prvotní zkušenost jsem postupně začala análně masturbovat. Nejdřív jen pomalu a nesměle. Takzvaně „na krajíček", jak o tom psali v Bravíčku pro holky. Ale brzy jsem do toho spadla stejně jako do masturbace sprchou a projížděla jsem se skoro každý den, někdy i víckrát denně. Občas prsty, ale většinou fixem s oblým koncem o průměru tak jeden centimetr, na který jsem navlékla kondom. Kondomy jsem kupovala v automatu na záchodě v obchoďáku, s čímž se pojí i mírně zábavná historka, kterou si ale nechám na jindy, protože i tak už je tohle čtení poněkud dlouhé.

A opět jsem experimentovala. Zkoušela a střídala jsem různé polohy, úhly, rychlosti a styly. Nejvíc jsem si oblíbila polohu, kdy jsem na zádech roztáhla nohy a dala si je obě skoro až za hlavu. To jsem se tam dostala nejlépe. Jak plynul čas, zvládla jsem se roztáhnout víc a dostat se hlouběji, takže fix vystřídala nejdříve mrkev a později klasická salátová okurka v kondomu.

Taky jsem se naučila potají vyplachovat sprchou, když jsem byla sama doma, což jak jsem brzo pochopila je naprostý základ. Anální masturbace postupně zcela převládla a ta genitální ustoupila poněkud do pozadí, hlavně proto, že se dala dělat víc v soukromí a nabízela silnější zážitek. Když mi bylo 9, tak jsem se na anální penetraci stala přímo závislou a na pár týdnů jsem dokonce přestala, protože jsem nad sebou potřebovala znovu získat kontrolu... A takhle jsem to vlastně s různými obměnami

a většími a většími pomůckami dělala více než 20 let, až do začátku vztahu s Petrem před rokem a půl: ten mě poprvé v životě sexuálně uspokojil a vytížil natolik, že jsem přestala mít potřebu masturbovat.

Třetí a poslední způsob byl oproti prvním dvěma tak o řád až dva slabší. Neházel mě do přítomnosti úplně, ale hyperultrasuper myšlení tlumil „jen" na super myšlení a činil tak můj pobyt v realitě aspoň snesitelným. Oproti prvním dvěma však účinkoval i celé hodiny místo pouhých minut či dokonce sekund. Šlo o nošení gumáků, pláštěnek a doma nebo venku na osamělých místech i plynových masek. První byly gumáky. Nosila jsem je ráda odjakživa. Nevím proč, ani si nepamatuji, co mě k tomu vedlo. Prostě mi v nich bylo dobře a chodila jsem v nich ráda. Postupně moje záliba v nošení gumáků narostla natolik, že jsem se jich dožadovala i v situacích, kdy jejich nošení bylo naprosto nevhodné. Prostě jsem je CHTĚLA mít na sobě a chtěla jsem v nich chodit a přes to nejel vlak.

U pláštěnek si na rozdíl od gumáků přesně pamatuji moment, kdy jsem jim propadla. Na konci první třídy jsme jeli na školní výlet a ten den zrovna hodně pršelo. Dorazili jsme na místo a vybalila jsem si, jako ostatně všichni v našem autobusu, pláštěnku. Byla to poctivá komunistická pláštěnka z pravé přírodní gumy a byla úplně nová, ještě zabalená v igelitu. Ihned mě zaujala svým zdánlivě dokonalým a jednolitým povrchem v zářivě žluté barvě. Roztrhla jsem obal, nadechla se a v ten moment postupně můj nos, mozek a zbytek těla zasáhlo něco, co bych optikou svých dospělých zkušeností popsala jako silný mix poppersu, ketaminu a LSD. To „aroma" čerstvě rozbalené nové gumy, a aroma píšu v uvozovkách proto, že na něco tak silného, pronikavého a všeobjímajícího jsou slova jako „aroma" nebo „vůně" prostě málo, mě na chvíli úplně omámilo a poslalo někam hodně mimo realitu. Naštěstí si toho v tom chaosu při vystupování nikdo nevšiml, já se rychle vzpamatovala a oblékla jsem si pláštěnku na sebe. A pak už si z výletu nepamatuju nic. Vím, že proběhl normálně, ale nemám ponětí, kde jsme byli, co se tam dělo, nic. Jediné, co mám ještě dnes před očima, je dokonale žlutá perfektně vonící pláštěnka a to, jak se jí pořád dotýkám a hraju si s ní. Cítila jsem se v ní, jako bych na sobě měla ochranný obal, který mě chrání před zlem vnějšího světa. Ten pocit klidu a bezpečí byl tak nádherný a nezapomenutelný, že ho i po více než dvaceti letech ve vzpomínkách prožívám tak, jako by se to stalo včera. A tak jsem ke gumákům začala nosit ještě pláštěnku.

K plynovým maskám jsem se dostala jen o pár týdnů později, když jsem se jednou večer na ČT 2 dívala na dokument o havárii v Černobylu a jejích následcích. Tehdy už jsem v jaderné technice byla celkem zběhlá, v pokojíčku na zdi jsem hrdě měla nalepený plakát s funkčním schématem Temelína, který byl celý popsaný a počmáraný poznámkami, jak by to mělo být řešené lépe. Proto jsem onen dokument sledovala cíleně a s velkým zájmem. Obzvlášť mě zaujala scéna, kdy se několik techniků vydalo v ochranných gumových oblecích a plynových maskách servisním tunelem přímo pod zničený reaktor, aby do něj propálili autogenem díru a dostali dovnitř kamery a měřicí přístroje. Ta scéna trvala asi minutu, ale nic jiného předtím ani potom neovlivnilo můj život víc, než onen pohled na lidi v plynových maskách a gumě, jak se s nasazením vlastního života (všichni 4 později zemřeli na následky ozáření) snaží dostat pod kontrolu ničivou přírodní sílu, která se utrhla ze řetězu. Ten večer jsem se definitivně rozhodla, čím chci být. Jadernou inženýrkou na takové pozici, abych mohla nosit stejný oblek a masku jako mí noví hrdinové z dokumentu.

Co čert nechtěl, zrovna druhý den ráno se nás paní učitelka ptala, čím chceme v životě být. Všechny děti odpovídaly takové ty klasické věci jako fotbalista, doktorka, kosmonaut, popelář atd. No a když přišla řada na mě, hrdě a sebevědomě jsem prohlásila, že chci být „jadernou inženýrkou a odbornicí na odstraňování následků havárie atomové elektrárny v Černobylu". Odpoledne jsem musela i s mamkou k řediteli, který bez obalu prohlásil, že matematická škola by pro mě byla vhodnější a že doporučuje přestup. Způsob, jakým to řekl, a jeho celkové vystupování mi bylo tak nepříjemné, že jsem si najednou začala představovat, jak ho mučím. Jak se nemůže hýbat, protože má celé tělo kolem dokola omotané gumovou zahradní hadicí, kterou má napojenou do vstupu plynové masky nasazené na hlavě a já mu do ní pouštím vodu a tím ho jednak pomalu topím a zároveň mu tlak vody v hadici svírá hrudník a on se nemůže nadechnout, takže se topí i dusí zároveň.

Každopádně, z přestupu nebylo nic, neb moje milá maminka nebyla ochotná nechat mě dojíždět pár zastávek busem a já tak zakysla na základce s rozšířenou výukou hudební výchovy na další 4 roky. Díky, mami...

Začaly prázdniny a ve škole, kde mí rodiče tehdy pracovali a kde jsme bydleli ve služebním bytě, rušili sklad civilní obrany. Ukecala jsem rodiče, jestli bych si jednu z těch vyřazených masek nemohla vzít. A tak jsem přišla ke své první plynové masce. Byla to dětská maska z růžové gumy, typ DM-1. Nasadila jsem si ji a okamžitě se z ní stal můj miláček. Nebylo to tak dramatické jako v případě pláštěnky, ale ten pocit izolace od vnějšího světa byl krásně příjemný a uklidňující. Po první masce brzy následovaly další, třeba šedivá Faser MC-1 pro dospělé. Ta se dala krásně rozebírat a různě vylepšovat. Masky ze skladu byly už bohužel staré a ledabyle skladované, takže moc

nevoněly. Zato jich ale bylo hodně a k tomu spousta hadic, filtrů a dalšího příslušenství. Netrvalo dlouho a měla jsem co do počtu kusů ve svém držení víc masek, hadic a jiných propriet než kdejaký dospělý fetišista.

A tak vzniklo moje dětské fetish trio gumáky-pláštěnka-plynová maska. Začala jsem milovat déšť a sychravé počasí, protože to jsem mohla beztrestně a nenápadně vyrazit ven v gumácích a pláštěnce, dojít někam do lesa nebo na opuštěnou stavbu a tam si nasadit gas masku. Skoro vždycky se mi pak udělalo lépe, i když jsem jinak byla v sebevětším srabu. Prostě jsem ležela na zemi zabalená v pláštěnce, poslouchala vlastní dech proudící skrz hadice a ventily a odpočívala jsem. Párkrát jsem takhle v lese na zemi proležela skoro bez hnutí několik hodin, někdy jsem i usnula. Nebylo v tom tehdy nic sexuálního. Nikdy jsem tehdy v gumě nemasturbovala. Byly to pro mě dva oddělené světy. A asi i proto, že gumáky a pláštěnku jsem nosila přes oblečení a ne na holé kůži. Fyzická stimulace tak nebyla dost silná, aby vyvolala sexuální odezvu. Guma dávala hlavně ochranu a bezpečí, dokázala jsem se v ní uvolnit a relaxovat. Gas maska to ještě víc zesilovala a zároveň mi dávala pocit výjimečnosti a vlastní unikátní identity.

I dnes si oblékám latex a gumu hlavně pro onen pocit bezpečí a proto, že se tak cítím opravdu svobodná a sama sebou. Někdy mi přijde, že jsem víc rubberdoll uvězněná v lidské existenci, než člověk, který se chce rubberdoll stát.

Takže jsem už v nějakých 12 letech byla geniální expertka na kvantovou fyziku a jaderné inženýrství, zkušená pyromanka, fetišistka na gumu a gas masky, do zadku jsem si s přehledem dokázala strčit 15 × 4 cm až na doraz a měla jsem za sebou několik pohlavních styků (o těch dalších bude řeč zase jindy). Byla jsem vlastně mladší verze arogantní, sebestředné a do sebe zahleděné perverzačky se spoustou špatných duševních návyků, kterou jsem dnes.

Záhy ovšem přišla katastrofa, která téměř zničila můj život a přerušila tento příběh na více než 15 let. O slovo se přihlásila DNA mého bratra...